

POKUŚNIK (3) *sb m*

o prawdopodobnie jasne (tak w po-).

sg *N* pokuśnik (2). ◇ *G* pokuśnika (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Ten, kto kusi, nakłania do czegoś złego (3) : Niech pokuśnik nie mowi: duchowny pośt lepfzy á cielefny niepotrzebny. bo nas iedzenie/ iáko Apośtoł mowi/ Bogu nie záleca. *SkarKaz* 120a.

W połączeniu szeregowym (1): Błogofławieni fą/ Pánie Boże wńzechmogący/ w Troycy iedyny/ ktorzy miefzkáią w niebiefkich páłacách twoich. Nie máfz tám nieprzyiaćielá y przeciwniká: nie mafz mśćicielá y pokuśniká *LatHar* 597.

a. *Szatan* [czyj] (1) : Vderzył záfię ná mię pokuśnik moy: było mieśce po temu/ był y czás po temu/ ále tyś mię hámował/ ábym nie zezwolił. Przyfzedł kuśćiel ćiemny/ ták iákim ieft/ ále ábym onym zgárdził/ tyś mi śiły dodał. *LatHar* 590.

Synonimy: kusiciel; a. szatan.

Cf **POKUSICIEL**, **POKUŚCA**

JDok